

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ส่วนงาน กสทช. ประวิทย์ ลีสถาพรวงศา (โทร. ๑๒๕๗)

ที่ สทช.๑๐๐๓.๑๐/๗๑๐

วันที่ ๑๗/สิงหาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอสงวนความเห็นบางประเด็นในการพิจารณาระเบียบวาระที่ ๕.๒ ของการประชุม กทค. ครั้งที่ ๑๕/๒๕๕๘
เรียน รสทช. ก่อกิจฯ

ตามที่ได้มีการประชุม กทค. ครั้งที่ ๑๕/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และในการพิจารณาระเบียบวาระที่ ๕.๒ เรื่อง ร่างประกาศ กสทช. เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่สำหรับกิจการโทรคมนาคม ย่านความถี่ ๘๙๕ - ๙๑๕ MHz/๙๔๐ - ๙๖๐ MHz และร่างประกาศ กสทช. เรื่อง แผนความถี่วิทยุกิจการโทรคมนาคมเคลื่อนที่สากล (International Mobile Telecommunications - IMT) ย่านความถี่ ๘๙๕ - ๙๑๕/๙๔๐ - ๙๖๐ เมกะเฮิรตซ์ (MHz) ผมได้แสดงความเห็นแตกต่างจากที่ประชุมในบางประเด็น ผมจึงขอเปิดเผยความเห็นเพิ่มเติมของผมมาเพื่อบันทึกในรายงานการประชุม กทค. ครั้งที่ ๑๕/๒๕๕๘ ดังนี้

“ผมเห็นด้วยกับการประมูลคลื่นความถี่ และเพื่อให้กระบวนการเตรียมการประมูลดำเนินการไปได้โดยเร็ว ผมจึงเห็นชอบต่อร่างประกาศ กสทช. ทั้งสองฉบับ เพื่อนำไปรับฟังความคิดเห็นสาธารณะ แต่มีข้อไม่เห็นด้วยและข้อสังเกตบางประเด็นที่ควรนำไปพิจารณาปรับปรุง ดังนี้

๑. ผมยังคงเห็นว่า การประมูลคลื่นความถี่ควรประมูลทั้งคลื่นความถี่ย่าน ๑๘๐๐ MHz และ ๙๐๐ MHz ในคราวเดียวกัน (Multi-band Auction) ซึ่งเป็นไปตามผลการศึกษาของคณะที่ปรึกษาจาก ITU และความเห็นของคณะทำงานฯ ที่เสนอว่าควรจัดประมูลพร้อมกันในคราวเดียวสำหรับทุกช่วงคลื่นความถี่ภายใต้สัญญาสัมปทาน (ทั้งที่สิ้นสุดแล้วและยังไม่สิ้นสุด) เนื่องจากจะเป็นการส่งเสริมการแข่งขันในการประมูล กล่าวคือ เมื่อผู้ประมูลเห็นว่าคลื่นย่าน ๙๐๐ MHz มีราคาสูงเกินไป ก็สามารถหันมาเสนอราคาเพิ่มในคลื่นย่าน ๑๘๐๐ MHz แทนได้ และสามารถย้อนกลับไปเสนอราคาเพิ่มในคลื่นความถี่ย่าน ๙๐๐ MHz ได้อีก ส่งผลให้มูลค่าคลื่นสูงขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่การแยกการประมูลออกเป็น ๒ ครั้ง อาจไม่ถูกต้องนัก เนื่องจากคลื่นทั้ง ๒ ย่านความถี่มีใช้สินค้าทดแทนกัน (Substitute Goods) ซึ่งหากประมูลคลื่นย่านหนึ่งแล้วไม่จำเป็นต้องประมูลคลื่นอีกย่านหนึ่ง แต่ตามข้อเท็จจริงทางเทคโนโลยีแล้ว คลื่นความถี่ทั้ง ๒ ย่านมีลักษณะเป็นสินค้าที่ใช้ควบคู่กัน (Complementary Goods) กล่าวคือ คลื่นความถี่ ๑๘๐๐ MHz และ ๙๐๐ MHz เป็นคลื่นความถี่กลุ่ม Upper Band และ Lower band ตามลำดับ ซึ่งการนำไปใช้งานมีลักษณะที่แตกต่างกัน ในผู้ให้บริการ ๑ ราย จึงจำเป็นต้องมีคลื่นความถี่ทั้งสองย่าน โดย Lower band ไปให้บริการที่มีลักษณะครอบคลุมประชากร และ Upper Band ไปให้บริการในพื้นที่ที่มีการใช้งานสูง จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ในหลายประเทศจึงมีการนำคลื่นทั้ง ๒ ย่านออกประมูลในครั้งเดียวกัน หรือจัดเป็นชุดคลื่นความถี่ที่มีทั้ง Lower band และ Upper Band เป็นต้น อีกทั้งการนำคลื่นความถี่ทั้ง ๒ ย่านออกประมูลในครั้งเดียวกันยังช่วยให้ผู้เข้าร่วมการประมูลมีข้อมูลที่สมบูรณ์ในการเสนอราคา และจะช่วยประหยัดงบประมาณการดำเนินการ ซึ่งจะส่งผลให้รายได้นำส่งรัฐถูกหักค่าใช้จ่ายน้อยลง

โดยต่อประเด็นข้อห่วงใยที่ว่าหากจัดประมูลทั้งสองย่านคลื่นความถี่ในคราวเดียวแล้วเกิดปัญหาก็จะเกิดผลกระทบกว้างขวางนั้น ผมมีความเห็นว่าสามารถหลีกเลี่ยงปัญหาดังกล่าวได้ด้วยการจัดทำกระบวนการทางปกครองแยกกัน กล่าวคือ จัดทำประกาศ กสทช. เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการอนุญาตฯ แยกฉบับในแต่ละช่วงคลื่นความถี่ เพื่อในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีในช่วงคลื่นความถี่ ก็จะไม่เกิดผลกระทบต่อการจัด

ประมูลคลื่นความถี่อีกย่านหนึ่ง ซึ่งในปัจจุบันก็จัดทำกระบวนการทางปกครองของคลื่นความถี่ย่าน ๑๘๐๐ และ ๙๐๐ MHz แยกกันอยู่แล้ว

๒. การมีผู้ประกอบการรายใหม่ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างการแข่งขันในตลาดโทรคมนาคม จึงควรต้องให้ความสำคัญ โดยเทคนิคในการจัดประมูลอาจกำหนดช่วงคลื่นความถี่เฉพาะสำหรับผู้แข่งขันรายใหม่ หรืออาจกำหนดหลักเกณฑ์ที่เอื้อหรือไม่เป็นอุปสรรคต่อรายใหม่ที่เข้าร่วมประมูล เช่น กำหนดระยะเวลาที่เพียงพอในการเตรียมแผนธุรกิจก่อนวันประมูลจริง หรือกำหนดเงื่อนไขในการขยายโครงข่ายที่เข้มงวดน้อยกว่ารายเก่า ดังเช่นกรณีการประมูลคลื่น ๒๑๐๐ MHz ที่ผ่านมา

ในกรณีที่ไม่มีกรแบ่งช่วงคลื่นความถี่สำหรับผู้ให้บริการรายใหม่ในการประมูลครั้งนี้ เห็นควรให้พิจารณาเรื่องนี้อย่างจริงจังในกรณีการประมูลคลื่นความถี่ ๗๐๐ MHz ในอนาคต ซึ่งเป็นช่วงคลื่นที่สามารถขยายโครงข่ายด้วยต้นทุนที่ต่ำกว่า เนื่องจากรัศมีความครอบคลุมไกลกว่าคลื่น ๙๐๐ MHz

๓. ผมไม่เห็นด้วยกับการตัดข้อความ “เว้นแต่กรณีมีความสัมพันธ์กันเนื่องจากมีกระทรวงการคลังเป็นผู้ถือหุ้น” ในข้อ ๕ (๓) ของ (ร่าง) ประกาศฯ เนื่องจากส่งผลให้ บมจ. กสท โทรคมนาคม และ บมจ. ทีโอที ไม่สามารถเข้าร่วมประมูลคลื่นย่าน ๙๐๐ MHz ในคราวเดียวกันได้ ซึ่งถือเป็นการจำกัดการแข่งขันในการประมูลคลื่นความถี่

๔. ในประเด็นของมูลค่าคลื่นความถี่และราคาตั้งต้นการประมูล การเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์การประมูลตามข้อ ๘ (๓) ของ (ร่าง) ประกาศฯ โดยกำหนดให้หากผู้ร่วมประมูลมีจำนวนน้อยกว่าหรือเท่ากับจำนวนชุดคลื่นความถี่แล้ว จะกำหนดให้ราคาขั้นต่ำของการประมูลแต่ละชุดเป็นร้อยละ ๑๐๐ ของมูลค่าการประเมินนั้น คาดว่าจะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยลดความเสียหายที่เกิดจากการไม่มีการแข่งขันในการประมูลคลื่นความถี่ได้บ้าง อย่างไรก็ตาม ผมยังคงยืนยันตามความเห็นที่เคยให้ไว้ในคราวพิจารณาร่างประกาศฯ ฉบับก่อนการปรับปรุงว่า วิธีการประเมินมูลค่าคลื่นความถี่ของ ITU ค่อนข้างขาดความน่าเชื่อถือ เนื่องจากขาดประสบการณ์ในการประเมินมูลค่าคลื่นความถี่ อีกทั้งยังไม่มีกรนำเสนอรายงานการประเมินมูลค่าคลื่นความถี่ย่าน ๙๐๐ MHz ของที่ปรึกษา ITU ในรูปแบบรายงานภาษาไทย ทำให้เกิดอุปสรรคในการใช้ดุลพินิจเพื่อพิจารณาให้ความเห็นในประเด็นดังกล่าว โดยผมเห็นว่าการประเมินมูลค่าคลื่นความถี่ควรมีผู้ประเมินอย่างน้อย ๒ ราย เพื่อเทียบเคียงผลการศึกษาหรือหาค่าเฉลี่ยได้ใกล้เคียงความเป็นจริง การใช้ข้อมูลเพียงแหล่งเดียวอาจเกิดความคลาดเคลื่อนหรือความโน้มเอียงในทางใดทางหนึ่งได้

ในส่วนของราคาตั้งต้น (Reserve Price) ที่กำหนดในการประมูลคลื่นความถี่ครั้งนี้ก็ค่อนข้างต่ำ เนื่องจากเมื่อพิจารณามูลค่าคลื่นความถี่ย่าน ๙๐๐ MHz โดยใช้ Relative Benchmark (post-๒๐๑๐) จากรายงาน ๙๐๐ MHz and ๑๘๐๐ MHz Spectrum Valuation Report (Final Report, ๕ May ๒๐๑๔) โดย ITU ซึ่งเป็นการประเมินมูลค่าคลื่นโดยเปรียบเทียบกับมูลค่าคลื่นย่าน ๙๐๐ MHz หลังจากปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นปีที่มีการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ในระบบ ๔G แล้วนั้น พบว่า มูลค่าคลื่นความถี่คลื่นย่าน ๙๐๐ MHz อยู่ที่ประมาณ ๑๔ THB/MHz/pop บนสมมุติฐานระยะเวลาการอนุญาต ๑๕ ปี ดังนั้นชุดคลื่นที่จะมีการนำออกประมูลในครั้งนี้น่าจะขนาด ๒x๑๐ MHz สมมุติฐานประชากร ๖๗ ล้านคน ระยะเวลาการอนุญาต ๑๕ ปี จึงมีมูลค่าประมาณ ๑๘,๗๖๐ ล้านบาทต่อ ๑ ชุดคลื่นความถี่ มิใช่ ๑๖,๐๘๐ ล้านบาท โดยหากกำหนดให้ราคาตั้งต้น (Reserve Price) ลดลงจากมูลค่าคลื่นที่ประเมินได้ร้อยละ ๓๐ ราคาตั้งต้นการประมูลในครั้งนี้น่าจะอยู่ที่ ๑๓,๑๓๒ ล้านบาทต่อ ๑ ชุดคลื่นความถี่ และหากมีผู้เข้าร่วมประมูลน้อยกว่าหรือเท่ากับชุดคลื่นความถี่ที่นำออกประมูลแล้ว ราคาตั้งต้นควรเท่ากับมูลค่าคลื่นความถี่ คือ ๑๘,๗๖๐ ล้านบาทต่อ ๑ ชุดคลื่น

ในกรณีที่ผู้เข้าร่วมประมูลมากกว่าจำนวนชุดคลื่นความถี่ ตามข้อ ๘ (๒) ของ (ร่าง) ประกาศฯ มีการกำหนดราคาขั้นต่ำของการอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่แต่ละชุดไว้ที่ ๑๑,๒๖๐ ล้านบาท ซึ่งเป็นราคาที่คิดลด

ร้อยละ ๓๐ จากมูลค่าคลื่นที่ประเมินได้ ซึ่งผมมีความเห็นว่าอัตราการคิดลดดังกล่าวสูงเกินไป เพื่อลดความเสี่ยงเรื่องไม่มีการแข่งขันการประมูลอย่างแท้จริงที่อาจเกิดขึ้นได้ในกรณีที่มีผู้เข้าร่วมการประมูลเกินกว่าจำนวนชุดคลื่นความถี่ ไม่ว่าจะด้วยเหตุใดก็ตาม จึงเห็นควรกำหนดราคาขั้นต่ำการประมูลเต็มตามราคาประเมินเช่นเดียวกัน หรืออย่างน้อยก็ควรลดอัตราคิดลดลงให้อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๒๐ ทั้งนี้ ITU เองก็ระบุว่า การกำหนดราคาขั้นต่ำที่ร้อยละ ๘๐ ของราคาประเมิน ไม่เป็นอุปสรรคในการเข้าร่วมการประมูลคลื่นความถี่ของผู้ประกอบการรายเล็กแต่อย่างใด

๕. ข้อ ๑๖ (๑) ของ (ร่าง) ประกาศฯ กำหนดความครอบคลุมโครงข่าย (Coverage Obligation) เพียงร้อยละ ๔๐ ของประชากรภายใน ๔ ปี อาจทำให้การใช้งานคลื่นความถี่ไม่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและไม่เหมาะสมตามศักยภาพ เนื่องจากคลื่นความถี่ย่าน ๙๐๐ MHz เป็นคลื่นที่มีลักษณะทางเทคนิคในการให้ความครอบคลุมได้ดี (Coverage Band) ดังนั้น เมื่อพิจารณาคุณสมบัติของคลื่นความถี่ย่านนี้แล้วจึงควรกำหนดความครอบคลุมโครงข่ายให้สูงกว่าความครอบคลุมโครงข่ายของคลื่นย่าน ๑๘๐๐ MHz ซึ่งตามข้อเสนอของผม เห็นควรกำหนดความครอบคลุมโครงข่ายของย่าน ๑๘๐๐ MHz ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ของประชากร เนื่องจากตามสถิติปัจจุบัน ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองมีประมาณร้อยละ ๔๗.๖ (สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล) อีกทั้ง ตามรายงานการคาดประมาณประชากรของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๓ - ๒๕๘๓ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖) ยังระบุว่า แนวโน้มประชากรในเขตเทศบาลจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๖๐ ในปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ดังนั้นความครอบคลุมโครงข่ายสำหรับคลื่นความถี่ย่าน ๙๐๐ MHz จึงควรอยู่ที่ร้อยละ ๘๐ ของประชากรเพื่อรับประกันว่าผู้ใช้บริการนอกเขตเมืองจะสามารถเข้าถึงบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ได้อย่างไร้ที่ติตาม ความครอบคลุมโครงข่ายอาจสามารถกำหนดให้แตกต่างกันได้ระหว่างชุดคลื่นความถี่ที่จะนำไปประมูลคลื่นความถี่

๖ ข้อ ๒๐ ของ (ร่าง) ประกาศฯ มีการเพิ่มเติมข้อกำหนดการถือครองคลื่นความถี่สูงสุด (Overall Spectrum Cap) ไว้ที่ ๖๐ MHz โดยมีได้มีการศึกษาทางวิชาการอย่างเป็นระบบ ซึ่งข้อกำหนดดังกล่าวอาจนำมาสู่ปัญหาในการประมูลครั้งนี้ได้ โดยเฉพาะในกรณีของ บมจ. กสท โทรคมนาคม และ บมจ. ทศท. ที่มีผู้ถือหุ้นรายใหญ่เป็นกระทรวงการคลังเช่นเดียวกัน อีกทั้ง การกำหนด Overall Spectrum Cap เพื่อใช้สำหรับการประมูลคลื่นความถี่ในครั้งนี้ก่อน แล้วจึงพิจารณาปรับเปลี่ยนเมื่อมีการประมูลครั้งถัดไปนั้น จะสร้างความไม่แน่นอน (Uncertainty) ในการกำกับดูแล อันส่งผลกระทบต่อผู้เข้าร่วมประมูลและอุตสาหกรรมโทรคมนาคมโดยภาพรวม ทั้งนี้ จากข้อมูลที่สำนักงาน กสทช. ชี้แจงมา มีการพิจารณาเฉพาะคลื่นความถี่ย่าน ๘๐๐ ๙๐๐ ๑๘๐๐ และ ๒๑๐๐ MHz เท่านั้น โดยมีได้พิจารณาการถือครองคลื่นความถี่ในย่าน ๒๓๐๐ และ ๒๖๐๐ MHz ร่วมด้วย ทั้งที่เป็นย่านความถี่สำคัญที่จะมีการจัดสรรในอนาคต ดังนั้นข้อมูลที่ใช้ในการพิจารณากำหนด Overall Spectrum Cap จึงยังขาดความครบถ้วนเพียงพอที่จะสามารถพิจารณากำหนด Overall Spectrum Cap ได้ สำนักงาน กสทช. จึงควรมีการศึกษาในเชิงวิชาการและมีการประเมินอย่างครบถ้วนก่อนว่าคลื่นความถี่ที่สามารถให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ได้นั้นมีผู้ให้บริการรายใดครอบครองอยู่บ้าง ส่วนในการประมูลครั้งนี้ควรยกเลิกข้อกำหนดนี้ไปก่อน ต่อเมื่อมีข้อสรุปที่สมเหตุสมผลแล้ว จึงกำหนดเป็นการทั่วไปทีเดียว เพื่อเป็นไปตามหลักความมั่นคงแน่นอนในการกำกับดูแล

นอกจากนี้ คำแนะนำของที่ปรึกษา ITU ในรายงาน Auction Design Report หน้า ๒๔ - ๒๕ กล่าวถึงการกำหนด Spectrum Cap โดยแนะนำว่าควรกำหนด Spectrum Cap เฉพาะในการประมูลคลื่น (Intra-Auction Spectrum Cap) เท่านั้น เพื่อป้องกันมิให้ผู้เข้าร่วมประมูลบางรายกักตุนคลื่นความถี่ระหว่างการประมูล ซึ่งส่งผลกระทบต่อการแข่งขันในตลาดปลายน้ำของบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ โดย ITU แนะนำให้ กสทช. ศึกษาถึงผลกระทบของการถือครองคลื่นต่อการแข่งขันในตลาดปลายน้ำก่อนมีการกำหนด

Spectrum Cap อื่นๆ ดังนั้น การกำหนด Overall Spectrum Cap ควรมีการศึกษาอย่างละเอียดก่อนเท่านั้นจึงจะสามารถพิจารณากำหนดได้

ผมจึงไม่เห็นด้วยกับการกำหนด Overall Spectrum Cap ในครั้งนี้ และเห็นควรพิจารณา กำหนด Spectrum Cap เฉพาะย่านความถี่ที่ประมูลเท่านั้น

๗. ร่างประกาศฯ ยังไม่มีการกำหนดอัตราค่าบริการล่วงหน้าตามความเห็นของ ครม. เพื่อมิให้เกิดการเอาเปรียบผู้ใช้บริการ ซึ่งควรจะต้องดำเนินการกำหนดให้ชัดเจนก่อนการประมูล เนื่องจากเป็นเรื่องสำคัญ รวมทั้งมีประสบการณ์จริงจากบริการบนคลื่น ๒๑๐๐ MHz ที่ราคาค่าบริการไม่ลดลงร้อยละ ๑๕ ตามที่กำหนด ในขณะที่อัตราค่าบริการ ๒G ก็ยังมีการคิดอัตราเกินกว่า ๙๙ สตางค์ต่อนาที ซึ่งสะท้อนว่าเรื่องการคุ้มครองผู้ใช้บริการหรือผู้บริโภคไม่อาจฝากไว้กับการกำกับดูแลในภายหลังได้ นอกจากนี้เห็นควรมีการระบุประเด็นคุ้มครองผู้บริโภคที่สำคัญ เช่น การห้ามปิดเศษหน่วยของการคิดค่าบริการ ทั้งค่าบริการประเภทเสียงและบริการข้อมูล การกำหนดมาตรฐานความเร็วขั้นต่ำของบริการ ๔G รวมถึงมาตรการความเร็วกรณี fair usage policy เรื่องการกำหนดอัตราค่าบริการพิเศษเพื่อคนพิการทางการได้ยิน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ต้องการใช้บริการข้อมูลเป็นหลักในการสื่อสาร การประชาสัมพันธ์เลขหมายรับเรื่องร้องเรียนฟรี การกำหนดหลักเกณฑ์และข้อปฏิบัติที่ชัดเจนการตั้งสถานีวิทยุคมนาคม เรื่องความเป็นกลางทางอินเทอร์เน็ต การห้ามเรื่องการส่งข้อความสั้น (SMS) รบกวนผู้ใช้บริการ การป้องกันปัญหาการพนันออนไลน์ เป็นต้น

๘. ประเด็นอื่นที่ควรปรับปรุงได้แก่ ไม่ควรเร่งรัดให้คณะกรรมการต้องรับรองผลการประมูลใน ๗ วัน เนื่องจากอาจเกิดความไม่โปร่งใสในการประมูลทำให้ต้องใช้เวลารวบรวมข้อเท็จจริงและพิจารณาที่นานกว่านั้น ควรกำหนดให้ใช้หนังสือค้ำประกันจากธนาคาร (Bank Guarantee) แทนเช็คเงินสด อันเป็นบรรทัดฐานเดียวกับหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดในการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ เพื่อไม่ก่อให้เกิดอุปสรรคแก่รายเล็ก เรื่องการเสนอราคา ควรกำหนดให้ชัดเจนว่า จะไม่ยอมรับที่จะยุติการประมูลที่ราคาตั้งต้น นอกจากนี้ระยะเวลาในการยื่นคำขอรับใบอนุญาตควรเพียงพอที่ผู้ประกอบการรายใหม่สามารถเตรียมการได้ทัน เพื่อเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันในการประมูลอย่างเต็มที่ ตลอดจนการระบุสิทธิในการจัดประมูลคลื่นความถี่ล่วงหน้า เมื่อใกล้สิ้นสุดสัญญา และไม่เห็นด้วยกับการลดสัดส่วนเงินประกันลงให้ต่ำกว่าการประมูลครั้งที่ผ่านมา (เหลือร้อยละ ๕ ของราคาตั้งต้นการประมูล) เนื่องจากเป็นการลดหลักประกันความเสี่ยงจากการประมูลโดยไม่สุจริต ซึ่งจะทำให้รัฐเสียหายได้

๙. การประมูลคลื่นความถี่ในครั้งนี้นำควรจัดทำรายงาน Regulatory Impact Assessment (RIA) ประกอบด้วย เนื่องจากการประมูลคลื่นความถี่ถือเป็นนโยบายสำคัญ”

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำความเห็นของผมแนบท้ายรายงานการประชุม กทค. ครั้งที่ ๑๕/๒๕๕๘ ต่อไป ทั้งนี้เพื่อเป็นไปตามนัยมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ จะขอขอบคุณยิ่ง

(นายประวิทย์ ลีสถาพรวงศา)

กสทช.